



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Asociace TRIGON, o. p. s.**, se sídlem Skautská 1045/3, Ostrava – Poruba, zast. JUDr. Filipem Jirouskem, advokátem se sídlem Preslova 361/9, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2010, čj. 2010/25587-222, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2014, čj. 6 Ad 13/2010 – 47,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2014, čj. 6 Ad 13/2010 – 47, **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 5. 2010, čj. 2010/25587-222, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **19 584 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Filipa Jirouska, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 1. 2010, čj. MSK/1400/2010, sp. zn. SOC/11372/2009/Urb, uložil Krajský úřad Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) žalobci pokutu za spáchání správního deliktu dle § 107 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách,

ve znění účinném pro projednávanou věc, ve výši 60 000 Kč a uložil mu povinnost nahradit paušální náklady správního řízení v částce 1000 Kč. Odvolání proti uvedenému rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 14. 5. 2010, čj. 2010/25587 – 222. Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Krajský úřad nabyt z prezentačních materiálů stěžovatele důvodné podezření, že stěžovatel spáchal správní delikt tím, že jako právnická osoba poskytoval sociální služby bez oprávnění k jejich poskytování dle § 78 odst. 1 zákona o sociálních službách. Přípisem ze dne 23. 3. 2009, čj. MSK 50776/2009, proto stěžovateli oznámil zahájení správního řízení z moci úřední o správním deliktu dle § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách a předvolal jej k ústnímu jednání. Na základě provedené dokazování dospěl krajský úřad k závěru, že stěžovatel předmětný delikt spáchal, a uložil mu za něj pokutu ve výši 60 000 Kč. Ve výroku rozhodnutí uvedl, že stěžovatel se deliktu dopustil tím, že poskytoval:

- a) *minimálně od 1. 9. 2007 do vydání rozhodnutí, na adrese Skautská 1045, 708 00 Ostrava – Poruba, dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o sociálních službách „odborné sociální poradenství“;*
- b) *od 1. 4. 2009 do 30. 7. 2009, na adrese Vaškova 1449/16, byty č. 5, 6, 10 a 15, Ostrava – Moravská Ostrava, dle § 51 zákona o sociálních službách „chráněné bydlení“;*
- c) *minimálně od 1. 1. 2008 do vydání rozhodnutí, na adrese Skautská 1045, 708 00 Ostrava – Poruba, dle § 67 zákona o sociálních službách „sociálně terapeutické dílny“ a*
- d) *minimálně od 1. 5. 2007 do vydání rozhodnutí, na adrese Skautská 1045, 708 00 Ostrava Poruba, dle § 70 zákona o sociálních službách „sociální rehabilitace“.*

[3] Stěžovatel podal proti rozhodnutí krajského úřadu odvolání, v němž namítal, že výrok rozhodnutí není dostatečně určitý, neboť z něj není zřejmé, jakým konkrétním jednáním se stěžovatel vytýkaného správního deliktu dopustil. Označení jednotlivých sociálních služeb nepovažuje za dostatečné. Obdobně oznámení o zahájení řízení nepovažuje stěžovatel za dostatečně určité, protože obsahuje pouze označení správního deliktu dle § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách. Podle stěžovatele je rozhodnutí krajského úřadu nepřezkoumatelné, neobsahuje vlastní výklad jednotlivých ustanovení zákona definujících předmětné sociální služby. Krajský úřad se měl zabývat otázkou, jaký minimální obsah a rozsah musí činnost stěžovatele zahrnovat, aby se již dala považovat za sociální službu, k jejímuž poskytování je nutná registrace. V odvolání stěžovatel dále namítal, že žádná z jeho činností nenaplnuje znaky sociálních služeb, neboť poskytoval pouze služby dle § 69 a násl. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Stěžovatel je přesvědčen, že mu vina nebyla dostatečně prokázána, neboť správní orgán vycházel pouze z propagačních materiálů a listin, ze kterých použil pouze názvy jednotlivých služeb. V těchto materiálech však byla použita terminologie z doby před účinností zákona o sociálních službách.

[4] Žalovaný neshledal, že by rozhodnutí krajského úřadu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Řízení bylo zahájeno řádně; zástupce stěžovatele včetně jeho právního zástupce byl několikrát seznámen s předmětem řízení. Oba uvedli, že obvinění rozumí a nežádají další vysvětlení. Výrok rozhodnutí krajského úřadu považoval žalovaný za dostatečný, neboť z obsahu rozhodnutí je zřejmé, čeho se stěžovatel dopustil a za co mu byla uložena pokuta. Z provedené dokazování dle žalovaného vyplývá, že sociální služby byly poskytovány uživatelům, kteří nebyli vedeni v evidenci úřadu práce. Nejednalo se tedy o poskytování služeb podle zákona o zaměstnanosti.

pokračování

III. Řízení před městským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel opětovně namítal neurčitost výroku rozhodnutí krajského úřadu a neurčitost oznámení o zahájení řízení, s čímž se žalovaný nevypořádal dostatečně. Rozhodnutí žalovaného stěžovatel považoval za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami, zejména s námitkou, že krajský úřad neposoudil, jaký minimální obsah a rozsah musí činnost stěžovatele zahrnovat, aby se již dala považovat za sociální službu.

[6] Městský soud se ztotožnil s vypořádáním věci žalovaným a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považoval městský soud za dostatečně určitý, neboť skutková podstata předmětného deliktu je v zákoně vymezena jako poskytování sociálních služeb bez oprávnění. Městský soud považoval za rozhodné, že z rozhodnutí krajského úřadu je zřejmé, že za co byla stěžovateli pokuta uložena. Oznámení o zahájení řízení obsahuje všechny zákonné náležitosti. Neuvádí se v něm sice konkrétně, jaké jednání stěžovateli správní orgán vytýkal, zástupci stěžovatele byli nicméně s předmětem řízení seznámeni a podepsali, že obvinění rozumí a nežadají další vysvětlení. Z těchto důvodů měl městský soud za to, že oznámení o zahájení řízení bylo učiněno dostatečně určitě. Městský soud se dále ztotožnil se skutkovými zjištěními správních orgánů. Dokazování považoval za dostatečné. K námitce obsahu a rozsahu poskytovaných služeb městský soud uvedl, že není třeba, aby v rámci vytčených sociálních služeb byly poskytovány všechny zákonem vyjmenované základní služby. Každý klient má jiné potřeby a poskytnutí jednotlivých činností závisí vždy na konkrétním případě. Absence právního hodnocení jednotlivých ustanovení zákona o sociálních službách není podle městského soudu vadou, která mohla mít vliv na zákonitost rozhodnutí správních orgánů.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] V kasační stížnosti stěžovatel zopakoval námitky uplatněné již v žalobě, které se týkaly neurčitosti výroku a oznámení o zahájení řízení. Z obojího musí být zřejmé, jaké konkrétní jednání je stěžovateli vytýkáno. Tuto podmínku však rozhodnutí krajského úřadu nespĺňuje. Městský soud se podle stěžovatele s těmito námitkami nevypořádal správně a dostatečně. Podle názoru stěžovatele se žalovaný nevypořádal s některými uplatněnými námitkami a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Námitku nepřezkoumatelnosti řádně nevypořádal ani městský soud. Odůvodnění napadeného rozsudku vztahující se k rozsahu a obsahu poskytovaných sociálních služeb nepovažuje stěžovatel za přesvědčivé. Městský soud nevypořádal námitku týkající se absence právního hodnocení ustanovení zákona, na jejichž základě byla stěžovateli uložena pokuta.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 16. 9. 2014, podle kterého bylo rozhodnutí žalovaného řádně zdůvodněno. Stěžovatel nikdy v průběhu řízení nezpochybnil, že se předmětného deliktu dopustil, pouze hájil názor, že k předmětným činnostem nebyla registrace zapotřebí.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jako i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Napadený rozsudek soud přezkoumal z těchto důvodů, přičemž přihlédl i k námitce nepřezkoumatelnosti uplatněné stěžovatelem, a vyvodil následující závěry.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel namítal, že se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, podle které správní orgány neprovedly právní hodnocení jednotlivých ustanovení zákona o sociálních službách, na jejichž základě byla stěžovateli uložena pokuta. Městský soud se touto otázkou zabýval v závěru napadeného rozsudku (konkrétně na str. 13) a dospěl k závěru, že se nejedná o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí je tedy nutno konstatovat, že městský soud tuto námitku neopomenul a jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nepřezkoumatelné.

[13] Stěžejní námitkou stěžovatel zpochybnil, zda je výrok rozhodnutí krajského úřadu dostatečně určitý a srozumitelný. Žalovaný a městský soud neshledali námitku důvodnou, neboť podle nich je z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela zřejmé, čeho se stěžovatel dopustil a za co mu byla uložena pokuta.

[14] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, konstatoval, že výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí dále uvedl, že „[t]aková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu“. Je nutno zdůraznit, že rozhodnutí o správním deliktu nemá pouze represivní funkci, nýbrž i funkci preventivní. Postihovanému subjektu musí být zřejmé, čeho konkrétně se dopustil, jakým způsobem, v čem je spatřována nebezpečnost jeho činu, aby se napříště mohl podobného jednání vyvarovat. Rozšířený senát v citovaném rozhodnutí uzavřel, že nepostačí, pokud je specifikace skutku uvedena pouze v odůvodnění správního rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, čj. 7 As 7/2007 – 63, je výrok rozhodnutí konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí. Musí proto být formulován tak, aby z něj bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil, jakým jednáním, a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce.

[15] Zákon o sociálních službách v § 107 odst. 1 stanoví, že právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že poskytuje sociální služby bez oprávnění k jejich poskytování. Podle výroku rozhodnutí krajského úřadu se stěžovatel dopustil správního

pokračování

deliktu tím, že v určitých časových úsecích a na určitých místech poskytoval *odborné sociální poradenství, chráněné bydlení, sociálně terapeutické dílny a sociální dílny*. Uvedené sociální služby jsou však pouze kategoriemi vymezenými v § 37 odst. 1 písm. b), § 51, § 67 a § 70 zákona o sociálních službách. Každé z těchto ustanovení obsahuje vlastní výčet základních činností, kterými lze jednotlivé sociální služby poskytovat. Výrok prvostupňového rozhodnutí měl v souladu se zákonem a výše citovanými judikáty Nejvyššího správního soudu obsahovat konkrétní popis jednání, resp. činnosti, poskytované v uvedeném čase a místě. Pouhý odkaz na ustanovení zákona, resp. název sociální služby, která je předmětným ustanovením upravena, nelze považovat za dostatečné. Uvedené platí obzvláště za situace, kdy stěžovatel již v průběhu správního řízení konkrétně uváděl, které činnosti spadající do jednotlivých sociálních služeb neposkytoval.

[16] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s hodnocením městského soudu, podle kterého je výrok rozhodnutí krajského úřadu dostatečně určitý. Stejnou vadou je však zatíženo rozhodnutí žalovaného, neboť i žalovaný shledal výrok rozhodnutí krajského úřadu dostatečným.

[17] S touto otázkou souvisí i námitka nedostatečně určeného předmětu řízení v oznámení o zahájení správního řízení. Krajský úřad stěžovateli zaslal Oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 23. 3. 2009, čj. MSK 50776/2009, sp. zn. SOC/11372/2009/Urban, podle něhož se zahajuje řízení „o správním deliktu dle § 107 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů“. Zástupce stěžovatele byl v průběhu správního řízení o jeho předmětu několikrát informován. Přítomen byl i právní zástupce. Oba uvedli, že obvinění ve věci rozumí a nežádají dalšího vysvětlení. Městský soud považoval na základě těchto skutečností námitku za nedůvodnou.

[18] K otázce dostatečného oznámení o zahájení řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 – 541. V něm je mimo jiného uvedeno, že předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Oznámení o zahájení řízení v projednávané věci proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečné, neboť předmět řízení nebyl s ohledem na již uvedené dostatečně identifikován konkrétním jednáním, v němž je spatřováno pochybení stěžovatele. Stěžovatel nicméně ve správním řízení uvedl, že obvinění rozumí a nežádá další vysvětlení. Vzhledem k těmto specifickým okolnostem by bylo možno uzavřít, že oznámení o zahájení řízení splnilo svůj účel, a nedokonalý popis jednání ve fázi zahájení řízení nezpůsobil vzhledem k uvedeným skutkovým okolnostem věci vadu, která by sama o sobě měla za následek nezákonnost správního rozhodnutí.

[19] Stěžovatel dále namítal, že se městský soud nevypořádal dostatečně s žalobní námitkou, podle které je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

[20] V odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu stěžovatel kromě jiného namítal, že mu nebyla dostatečně prokázána vina, neboť správní orgán vycházel pouze z propagačních materiálů, z rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, jaké činnosti a v jakém rozsahu měl stěžovatel poskytovat, aby se jednalo o poskytování sociálních služeb, k nimž je zapotřebí registrace.

[21] Rozhodnutí žalovaného je celkově stručné a mnoha námitkami se zabývá velmi obecně. Odvolacími námitkami uvedenými v předcházejícím bodě tohoto rozsudku se žalovaný nezabýval vůbec, ačkoliv k tomu byl jakožto správní orgán druhého stupně

povinen. Tím zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007 – 84, a ze dne 25. 11. 2009, čj. 7 Afs 116/2009 – 70). Považoval-li tedy městský soud odůvodnění rozhodnutí žalovaného za dostatečné a přezkoumatelné, nelze se s ním ztotožnit. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu přisvědčil stěžovateli, neboť městský soud pochybil, pokud označil rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné.

[22] Městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal žalovaným nijak nezohledněnou odvolací námitku, podle níž není z odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu zřejmé, jaký minimální obsah a rozsah musí činnost stěžovatele zahrnovat, aby se již dala považovat za sociální službu, k jejímuž poskytování je nutná registrace. Posouzení důvodnosti této námitky však primárně náleží žalovanému v odvolacím řízení. Vzhledem k tomu, že se žalovaný touto námitkou vůbec nezabýval, nemohl se ani městský soud zabývat její důvodností. Rozhodnutí žalovaného je z uvedeného důvodu nepřezkoumatelné.

VI. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl v posuzovaném případě k závěru, že městský soud zatížil napadený rozsudek vadou, pro kterou Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou první před středníkem napadený rozsudek zrušil. Současně zdejší soud ze stejných důvodů shledal, že již v řízení před městským soudem byly splněny podmínky dle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s., a zrušil proto rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 5. 2010, čj. 2010/25587-222, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[24] V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ohledně náležitostí výroku správního rozhodnutí krajského úřadu a oznámení o zahájení řízení; je také povinen se zabývat všemi řádně uplatněnými odvolacími námitkami.

[25] V případě, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008 – 98).

[26] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení tedy vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaný ve věci celkový úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 8000 Kč za soudní poplatky (2000 Kč za žalobu a 5000 Kč za kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 12 584 Kč.

[27] Zástupce žalobce před městským soudem učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění (dále jen „advokátní tarif“)], písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a účast na jednání před soudem dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalobce jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu spočívající v podání kasační stížnosti

pokračování

proti rozsudku městského soudu. Celkově tedy zástupce žalobce učinil čtyři úkony právní služby. Za dva úkony v řízení před městským soudem (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 2100 Kč za každý z nich [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012]. Za každý ze zbývajících dvou úkonů právní služby (účast na jednání před soudem, podání kasační stížnosti) náleží zástupci žalobce odměna ve výši 3100 Kč Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, v účinném znění]. Zástupci žalobce dále náleží částka 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Částka náhrady nákladů řízení za uvedené čtyři úkony právní služby tedy činí 10 400 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, celková částka náhrady se proto zvyšuje o 21 % sazby daně z přidané hodnoty, odpovídající částce 2184 Kč, na částku 12 584 Kč.

[28] Celková výše náhrady nákladů řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem včetně zaplacených soudních poplatků tedy činí 19 584 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Filipa Jirouska, advokáta se sídlem Preslova 361/9, Ostrava, ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu